

Som ovenfor bemærket, skønnes der dernæst heller ikke at være nogen virkelig Trang til særlige Regler i nogen af ommeldte Retninger. Til Belysning heraf skal kortelig angives, hvorledes Forholdet antages at ville stille sig, naar ingen saadanne Regler gives.

Er, for det første, virkelig en bindende Voldgiftskendelse kommen i Stand, vil denne vistnok som oftest i Kraft af de almindelige Regler i Forslagets §§ 5 og 6 komme til at afgive et nyt Udgangspunkt for tre, ti eller tyve Aars Fristen. Dette vil den navnlig altid komme til, hvor det først er, efter at Uenighed er opstaaet mellem Parterne, at de ere come overens om at lade deres Tvist afgøre ved Voldgift; thi i denne Vedtagelse vil ligge et Løfte fra Skyldneren om at yde, hvad Voldgiftsmænd bestemme; og Kravet efter dette Løfte vil ikke foreligge forfaldet, førend Voldgiftskendelsen foreligger. Er Voldgiftskendelsen dernæst kommen i Stand i Henhold til en Vedtagelse i den oprindelige Kontrakt, vil Skyldneren som oftest have ydet sin Medvirkning til Udmeldelsen af Voldgiftsmænd, maaske ogsaa virket yderligere med under Voldgiftsforhandlingernes videre Gang. I denne hans Optraeden vil, om ikke altid, saa dog vistnok i de fleste Tilfælde, ligge en stiltiende Anerkendelse af Kontrakten og det i denne indeholdte Løfte om at yde overensstemmende med en eventuel Voldgiftskendelse, som vil gøre det unødvendigt med Hensyn til Spørgsmaalet om Forældelse at gaa tilbage til et tidligere Tidspunkt. Og selv hvor en Voldgiftskendelse i Henhold til en Vedtagelse i den oprindelige Kontrakt maatte være kommen i Stand uden al Medvirkning fra Debtors Side, eller dog uden at noget Slags Anerkendelse fra hans Side er kommen til at foreligge, vil det vistnok kunne tænkes, at

Kendelsen maa blive Udgangspunktet for Beregningen af Forældelsesfristen, nemlig for saa vidt Forholdet var det, at efter Kontraktens Indhold overhovedet ingen Ydelse kunde forlanges efter denne, førend en Voldgift havde fundet Sted.

I Tilfælde dernæst, hvor ingen gyldig Voldgiftskendelse er tilvejebragt, vil, ifald Forsøg har været gjort paa at faa en saadan i Stand, og Debitor har ydet sin Medvirkning hertil, som allerede berørt, i denne hans Optraeden som oftest ligge en stiltiende Anerkendelse af Skyldgrundlagets vedvarende Gyldighed, der maa komme til at danne et nyt Udgangspunkt for Fristen, overensstemmende med den almindelige Regel i § 6. Har endelig Kreditor overhovedet forlømt at sætte Sagen i Gang indtil saa tæt henimod Forældelsesfristens Udløb, at han staar i Fare for at miste sin Fordring, og kan han ikke faa en Anerkendelse af, at Forpligtelse efter Kontrakten endnu bestaar, vil han være henvist til at anlægge Sag. Under denne vil han kunne rette sin Paastand enten ligefrem paa Betaling — selv om Sagen maatte blive afvist paa Grund af Voldgiftsvedtagelsen, vil den staa ham en Forlængelse af Fristen efter § 11, andet Led — eller paa Anerkendelse af Kontraktens vedvarende Gyldighed (sfr. om et ana-
 logt Tilfælde ovenfor Sp. 2323); efter Omstændighederne vil han tillige kunne lade sin Paastand gaa ud paa, at Debitor tilpligtes at deltage i Udmeldelse af Voldgiftsmænd. I øvrigt paatrænger sig i det hele den Bemærkning, at der ved Fordringer, som skulle gøres gældende ad Voldgiftsvej, i Reglen vil i Forholdets egen Bestaafenhed være stærk Opfordring for den, der mener at have noget at kræve, til at sætte Sagen i Gang uden Ophold.